

רבי צדוק הכהן רסיסי לילה

אות לא

מאחר שהש"י שוכן בקרבנו ממש ואף בתוך טומאותם (יומא נו:) ממילא אין טומאה. וזהו הכרת היחוד הגמור שאין מקום להשתדלות כלל רק כטעם והקילות היא תשיח מעלמה

אות כד

שכינה. אבל מקדש ר"ל מקום קדושה הוא ממש היפך משכן דקדושה ר"ל הבדלה והפרשה שהוא דבר נבדל אבל שכינה הוא השוכן ומתחבר ואין נבדל וכמ"ס השוכן אתם בתוך טומאותם (וכמ"ס יומא נו סע"ב) משא"כ קדושה הוא הבדלה מטומאה. ומלינו משכן דאיקרי מקדש ומקדש אקרי משכן (כמ"ס ריש פירושין) דכולא חד ושניהם אמת ביחד שהקב"ה שוכן בתוך בני"ו וגם נבדל מהם כענין שאי

[יט] ענין גלות השכינה פ"י שכינה הוא מדה הש"י שהוא שוכן בתוך לבבות בני"ו כמ"ס ושכנתי בתוך וגו' אני'ה' שוכן וגו' והוא מדה המלכות כטעם ומלטתו בכל משלה פ"י בכל היינו גם מה שהוא מרחק רב ובתוך טומאותם (יומא נו:) אפי' בלב המשוקע מכל מיני תלות וזוהמא שהם הנקרא בלשון הכתוב טומאה מ"מ חלק ה' עמו ואע"פ שחטא ישראל הוא שרשו דבוק הוא בהש"י וקדוש שרוי בתוך מעיו ובמעמקי לבבו-הנעלם. וזהו עיקר שכינה בתחומים שרלה הקב"ה היינו בתוך לבבות בני"ו. אבל בגלות נאמר לב. מלך

שם משמואל אחרי תרפ"א

אך כל זה הוא בשאר ימות השנה אבל ביוהכ"פ שנתגלה הלובן העליון אין שם תערובת דין כלל. ואז מתגלה בחירת ישראל למעלה מן הטעם, וכמו שהגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה שזהו ענין ההגדרה לעורך בחירת ישראל למעלה מן הטעם, וע"כ ביוהכ"פ כתיב וכן יעשה לאוהל מועד השוכן אתם בתוך טומאותם, ואמרו ז"ל (יומא ג"ז). אפילו בזמן שהם טמאים שכינה שרוי' ביניהם, ואף שזהו נמי בכל ימות השנה, מ"מ מדכתוב זה ביהכ"פ נראה שאז נתגלה זה בעיקר. וכבר הגדנו שזהו ענין כפרת יוהכ"פ, שהרי ישראל יהיו איך שיהיו מתקרבין לשרשם ביוהכ"פ.